Κυριακὴ Στ΄ Ματθαίου (Ματθ. θ΄ 1-8)
23 Ἰουλίου 2006

Πολλὰ τὰ ἀνθρώπινα λάθη· καὶ μεγάλα. Κάποτε καὶ ὀδυνηρά. Ἕνα ὅμως ἀπ᾽ αὐτά, ποὺ ἔχει τραγικὲς προεκτάσεις, εἶναι ἡ ἀδυναμία τοῦ ἀνθρώπου ὅτι δὲν καταφέρνει νὰ συλλάβει καὶ νὰ ἑρμηνεύσει «τὴ βαθειὰ σχέση ποὺ ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ σωματικοῦ καὶ ψυχικοῦ πάθους». Κι ἀκόμη δὲν κατορθώνει «νὰ ξεχωρίσει τὴ θεϊκὴ ἀπ᾽ τὴν ἀνθρώπινη συγγνώμη».

Ἐπειδή, μένοντας στὰ γήϊνα πλαίσια καὶ συναναστρεφόμενος τὰ ἐγκόσμια, φθαρτὰ πράγματα, ἐξηγεῖ τὴν ὕπαρξη τῆς ἀσθένειας, τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἁμαρτίας «σὰν ξεχωριστὲς κι αὐτόνομες πραγματικότητες». Δὲν μπορεῖ δηλαδὴ νὰ διακρίνει τὸ βαθὺ σύνδεσμο ποὺ ἑνώνει αὐτὲς τὶς καταστάσεις καὶ πραγματικότητες, «σὲ μιὰν ἀπίθανη τραγικὴ ἑνότητα». Μιλώντας φερ᾽ εἰπεῖν γιὰ τὶς σωματικὲς ἀσθένειες, ἀπὸ ἐπιστημονικὴ τἄχατες μεριά, αὐτὸ ποὺ κατορθώνει «εἶναι νὰ σταθεῖ στὸν περίγυρό τους». Ἔτσι ἀδυνατεῖ νὰ εἰσέλθει στὶς πραγματικές τους διαστάσεις καὶ νὰ τὶς δεῖ ὡς γεγονότα, ποὺ μᾶς ὁδηγοῦν στὰ ἔσχατα.

Μ᾽ αὐτὸ τὸν τρόπο, ὅταν κοιτάζουμε αὐτὲς τὶς πραγματικὲς καταστάσεις, περιορίζομε τὴν ἑρμηνεία τους σὲ μιὰ τυπικὴ φαινομενολογία, ἕνα κοίταγμα ὡς κάποια φαινόμενα. Καὶ ταυτόχρονα παραγνωρίζουμε τὸ οὐσιαστικότερο, ποὺ εἶναι ἡ πνοὴ τῆς ζωῆς, «αὐτὸ ποὺ ξεχωρίζει τὸν ζωντανὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸ πνεῦμα» καὶ δὲν ἀποτελεῖ ἕνα ἀντικείμενο περίεργο γιὰ τὸ μικροσκόπιο.

Ὁ Χριστὸς στὸ σημερινὸ θαῦμα τοῦ παραλυτικοῦ τοῦ Εὐαγγελίου, γνωρίζοντας ὅλες αὐτὲς τὶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες καὶ ἐπιθυμώντας νὰ τονίσει τὸ βαθὺ καὶ οὐσιαστικὸ σύνδεσμο τῆς σωματικῆς ἀσθένειας μὲ τὰ ψυχικὰ πάθη, λέγει στὸν παραλυτικό: «ἔχε θάρρος παιδί μου, συγχωρέθηκαν οἱ ἁμαρτίες σου…».

Ἔτσι, τὸ πρῶτο καὶ κύριο βάρος τοῦ παραλυτικοῦ ἔφυγε ἀπὸ ἐπάνω του. Ἄφεση καὶ συγγνώμη γι᾽ αὐτὸν καὶ κάθαρση ψυχική. Ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὸ αἴτιο τοῦ κακοῦ καὶ διάνοιξη δρόμου θεραπείας, γιὰ νὰ ἔλθει τὸ δεύτερο. Ἡ θεραπεία τοῦ σώματος καὶ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὴ θλιβερὴ κατάσταση ποὺ τὸν ταλαιπωροῦσε γιὰ χρόνια.

Ὁ λόγος δὲ τοῦ Χριστοῦ ξεκάθαρος, μὲ θεϊκὴ βαρύτητα καὶ δύναμη ἐπάνω στ᾽ ἀνθρώπινα πράγματα. Γιατὶ ἐνεργεῖ ὡς ἔχων ἐξουσία νὰ συγχωράει τὶς ἁμαρτίες καὶ τὰ σφάλματα· νὰ γιατρεύει ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινο πόνο ποὺ προξενοῦν οἱ διάφορες

ἀσθένειες.

Νὰ πῶς τὸ διασώζει στὸ Εὐαγγέλιό του ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖο: «καὶ γιὰ νὰ δῆτε, πὼς ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξουσία ἐπάνω στὴ γῆ νὰ συγχωράει τὶς ἁμαρτίες, λέγει στὸν παραλυτικό. Σήκω καὶ πᾶρε στοὺς ὤμους σου τὸ κρεββάτι σου καὶ γύρισε στὸ σπίτι σου».

Αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, λόγια ὄχι ἁπλῶς παρηγορητικά, μὰ σωστικὰ καὶ λυτρωτικά, ἔρχονται νὰ σταλάξουν στὴν ψυχὴ τοῦ παραλυτικοῦ, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν ἀνθρώπων, τὴν σιγουριὰ πὼς ἡ ἀνθρώπινη ὕπαρξη διασώζεται καὶ ἔχει ἀνοικτὸ τὸ δρόμο γιὰ τὴ Βασιλεία Του.

Γι᾽ αὐτὸ ὁ ἄνθρωπος, ξεπερνώντας τὸ λάθος τοῦ κατακερματισμοῦ τῆς ὑπάρξεώς του, μπορεῖ νὰ συλλάβει τὴ σωματικὴ εὐφορία, ποὺ προκαλεῖ ἡ ἠθικὴ ὑγεία στὸν ἄνθρωπο». Νὰ προσεγγίσει τὸ μυστήριο, ποὺ κρύβει αὐτὴ ἡ στενὴ σχέση μεταξὺ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς. Καὶ τότε θὰ μπορέσει νὰ κατανοήσει «πὼς μπορεῖ τὸ πνεῦμα νὰ ἐμφυσήσει ζωὴ ἐκεῖ ποὺ ὅλα φαίνονται ἀνίσχυρα νὰ ξαναδώσουν ζωή».

Ἂς τὸ καταλάβουμε λοιπὸν καὶ ἂς τὸ ξεκαθαρίσουμε πὼς δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει αὐτονόμηση στὴ ζωή. Μήτε μιὰ ζωὴ «μπορεῖ νὰ ἀπομονωθεῖ σὲ τέτοιο βαθμό, ποὺ νὰ μὴν ἔχει μεταδοτικὸ ἀντίκτυπο στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους».
Καὶ κατ᾽ ἐπέκταση καμιὰ ἀνθρώπινη πράξη δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποξενωθεῖ ἀπ᾽ ὅλη τὴν ἄλλη ζωή. Εἰδεμὴ ἡ ἐνιαία ἀνθρώπινη ὕπαρξη κατακερματίζεται καὶ χωρίζεται.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, μὴν κάνουμε καὶ ἐμεῖς τὸ τραγικὸ λάθος νὰ ἀποξενώσουμε τὸ σωματικὸ ἀπὸ τὸ ψυχικὸ πάθος. Αὐτό, ὅπως ἀντιλαμβανόμαστε, εἶναι ἄστοχο. Ἄλλωστε ὁ Χριστὸς στὸ σημερινὸ θαῦμα Του στὸν παραλυτικό, ἀπέδειξε τὴ βαθειὰ σχέση σώματος καὶ ψυχῆς. Ἔτσι γιάτρεψε καὶ τὰ δύο· καὶ τὸ ψυχικὸ πάθος καὶ τὴν σωματικὴ ἀσθένεια.

Καὶ γνωρίζοντας αὐτὴ τὴ βαθειὰ σχέση, ἀντιλαμβανόμαστε πόση σημασία ἔχει ἡ καθαρότητα καὶ ἡ λαμπρότητα καὶ τῶν δύο. Νὰ ἔχουμε δηλαδὴ καθαρὴ καὶ λαμπρὴ ψυχή, γιὰ νὰ ἔχουμε καθαρὸ καὶ λαμπρὸ σῶμα. Γιατί, ὅταν ἡ ψυχὴ εἶναι καθαρὴ καὶ ἁγνή, τότε καὶ τὸ σῶμα, ποὺ φιλοξενεῖ τὴν ψυχή, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι κι αὐτὸ καθαρὸ καὶ ἁγνό.

Ἔγνοια μας λοιπὸν εἶναι νὰ διαφυλάξουμε τὴν ὕπαρξή μας ἀπὸ κάθε κακὸ καὶ πάθος καὶ ἁμαρτία, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ ἐπαναλάβουμε τὰ λόγια τοῦ ἀποστόλου Παύλου

πὼς: «ἐξαγορατήκαμε μὲ τίμημα βαρύ, μὲ τὸ τὸ ἀτίμητο αἷμα τοῦ Χριστοῦ... ὥστε τὸ σῶμα μας νὰ εἶναι ναὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὁποῖο κατοικεῖ μέσα μας, ποὺ λάβαμε ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ συνεπῶς δὲν ἀνήκει στὸν ἑαυτό μας».

Ἀρχιμ. Ν.Π.